

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Jinonice – Vidoule, z. s.,** se sídlem Na Pomezí 473/14, Praha 5, zast. Dr. Iur. Lucií Gertner, LL. M., advokátkou tamtéž, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **JTU Czech, s. r. o.**, se sídlem Vinohradská 1511/230, Praha 10, zast. Mgr. Janem Pacovským, LL. M., advokátem se sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2013, čj. MHMP 236428/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2016, čj. 6 A 129/2013-95,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je zapsaným spolkem, jehož hlavním cílem je ochrana přírody a krajiny v zájmovém území.

[2] Útvar hl. architekta hl. města Prahy dne 18. 4. 1984 rozhodl o umístění stavby „Bytové domy Na Pomezí v Praze 5“. Úřad městské části Praha 5 (stavební úřad) po dalším

komplikovaném procesním vývoji (právní nástupnictví žadatele, změny rozsahu stavby) vydal dne 21. 1. 2008 rozhodnutí, kterým již po několikáté změnil původní rozhodnutí z roku 1984 o umístění stavby a kterým na pozemcích v k. ú. Košíře vymezil území pro stavbu 18 bytových domů a 5 rezidenčních bytových domů s názvem „Bytové domy Na Pomezí v Praze 5“, včetně inženýrských sítí a připojení na komunikaci, a dále stanovil podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím ze dne 15. 7. 2008. Uvedené rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 6. 2013, čj. 8 Ca 352/2008-63, pro nepřezkoumatelnost v otázce závěrů o výskytu chráněných a zvlášť chráněných živočichů, o umístění stavby v menší vzdálenosti od okraje lesa, než stanovuje právní předpis (místo 50 m pouze 20 m), a otázce výpočtu dopravní zátěže, případně o možnosti přestavby existující panelové komunikace.

[3] Žalovaný tedy ve věci rozhodoval znovu, a to rozhodnutím označeným v záhlaví, kterým změnil původní rozhodnutí Útvaru hl. architekta hl. města Prahy ze dne 18. 4. 1984 o umístění stavby ve znění jeho dalších změn (ze dne 27. 8. 1990, 27. 5. 2005 a 21. 1. 2008) tak, že upřesnil podmínku č. 55 bod a), týkající se počtu parkovacích stání ve vztahu k počtu bytů.

[4] Žalobce napadl i toto rozhodnutí žalobou u městského soudu. Městský soud tentokrát žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění rozsudku se neztotožnil s opakovaným tvrzením žalobce, že byl bagatelizován výskyt chráněných živočichů. Naopak z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný touto námitkou dostatečně zabýval, o to víc, že nepřezkoumatelnost přechozího rozhodnutí v této části byla jedním z důvodů, pro které městský soud rozhodnutí žalovaného dříve zrušil. Soud odkázal na rozhodnutí příslušných orgánů státní správy ze dne 14. 3. 2005 a 25. 4. 2005, kterými byly uděleny výjimky z ochranných podmínek ještěrky obecné, slepýše křehkého a pěti druhů čmeláků ve smyslu § 52 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Soud dodal, že pokud chtěl žalobce tuto skutečnost úspěšně namítat, měl konkrétním způsobem vyvrátit či zpochybnit zjištění správních orgánů, to se však nestalo. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že minimální odstup od okraje lesa nebyl dodržen. Odkázal na pasáž rozhodnutí, v němž žalovaný odkazuje na jiné své rozhodnutí ze dne 16. 6. 1997, kterým byl vysloven souhlas s dotčením pozemků do vzdálenosti menší, než uvádí příslušný právní předpis; v tomto starším rozhodnutí byl přitom žalovaný vázán názorem příslušného odborného orgánu.

[5] K námitce nedostatečného posouzení zvýšení dopravní zátěže v území soud uvedl, že i to bylo jedním z důvodů, pro které městský soud svým předchozím rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2008 pro nepřezkoumatelnost. Městský soud konstatoval, že nyní žalovaný tuto vadu odstranil. Žalovaný konkrétně uvedl, z čeho vycházel, jak probíhala modelace příslušného stavu dopravy, kterých komunikací se tato dopravní zátěž bude dotýkat a jak bude řešena. Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že doprava zhodnocena byla, a městský soud tuto část konkrétně citoval. Zhodnocení žalovaného je podle soudu dostatečné a přezkoumatelné. Městský soud před samotným posouzením věci v rozsudku upozornil, že v daném území byla stavba již umístěna, a to rozhodnutím ze dne 18. 4. 1984, které je stále platné; z tohoto rozhodnutí je tedy nutné v řízení vycházet a i napadené rozhodnutí žalovaného posuzovat s ohledem na ně..

pokračování

Námitku, že toto původní rozhodnutí bylo vydáno pro jiného investora, nepovažoval soud za důvodnou, neboť správní rozhodnutí není nijak omezeno na konkrétní osobu, pouze posuzuje umístění určité stavby a upravuje příslušná práva a povinnosti. Tedy pokud se změní subjekt, k jehož žádosti bylo vydáno, nic to nemění na takto vymezených právech a povinnostech. Dále městský soud uvedl, že provoz na komunikaci Na Pomezí nemůže žalobce namítat v tomto řízení.

II. Argumenty kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se závěry městského soudu nesouhlasil a podal proti rozsudku kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti v podstatě opakuje své žalobní námitky. Trvá na tom, že nebyl zohledněn výskyt zvláště chráněných druhů živočichů (slavík obecný, veverka obecná, ještěrka obecná a řada dalších živočichů), a že byla v této souvislosti bagatelizována jeho odvolací námitka.

[7] Zadruhé stěžovatel opakovaně namítá, že městský soud se relevantně nevypořádal s jeho námitkou, podle níž zcela chybí závazný podklad – platné pravomocné rozhodnutí o souhlasu příslušného orgánu státní správy lesů o lesních pozemcích dotčených navrhovanou stavbou ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, v souvislosti se zachováním minimálního odstupu stavby od okraje lesa.

[8] Zatřetí stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým se soud vypořádal s námitkami enormního zvýšení dopravní zátěže vyvolané stavebním záměrem v situaci, kdy stávající komunikační síť již teď nemá dostatečnou kapacitu. Soud pouze přihlédl k podkladu z března 2007, který je dle stěžovatele zastaralý a účelový, protože posuzuje dopravní zátěž na základě údajů z doby před 6–8 lety. K tomu stěžovatel uvádí, že zcela chybí dopravní studie budoucího zatížení komunikace Na Pomezí směrem do Jinonic, v době zpracování dopravní studie byla komunikace Na Pomezí pro průjezdnou automobilovou dopravu uzavřena a ani zpracovaná dopravní studie nepočítá s jejím zprovozněním.

[9] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[11] Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) ve svém vyjádření ze dne 29. 11. 2016 navrhla, aby soud kasační stížnost odmítl, neboť se domnívá, že nejsou splněny podmínky řízení. Ve vztahu k první námitce souhlasí s městským soudem v tom, že výjimky ze základních podmínek zvláště chráněných živočichů byly uděleny pro ještěrku obecnou, slepýše křehkého i pět druhů čmeláků.

[12] Dále stavebník nesouhlasí s tvrzením, že zcela chybí závazný podklad – souhlas příslušného orgánu státní správy s dotčením lesních pozemků. Tímto souhlasem je dodatek

stanoviska odboru životního prostředí žalovaného ze dne 12. 5. 2005. Stejnou námitku uplatnil stěžovatel již v žalobě proti původnímu rozhodnutí žalovaného o umístění stavby, vedené městským soudem pod sp. zn. 8 Ca 352/2008; soud přitom v rozsudku ze dne 27. 6. 2012 nezákonnost tohoto závazného stanoviska neshledal.

[13] Stavebník dále uvedl, že považuje kasační stížnost za účelovou. Stěžovatel v průběhu celého správního řízení neustále polemizoval se stanovisky příslušných odborných orgánů státní správy, přitom opakovaně používal tytéž argumenty (např. námitka neexistence závazného podkladu a nedostatečnosti dopravní studie). Správní orgány ve svých rozhodnutích vždy přesvědčivě zdůvodnily, proč jeho tvrzením nedaly za pravdu.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] NSS se nejdříve zabýval námitkou stavebníka, který zpochybnil existenci podmínek řízení, a požaduje proto odmítnutí kasační stížnosti. NSS se s tímto závěrem neztotožňuje. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. NSS připomíná, že městský soud ve věci 8 Ca 352/2008 konstatoval pouze částečnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, a to v otázkách vymezených v bodě [2] výše. Pokud nyní stěžovatel napadá svými námitkami závěry vyslovené k těmto otázkám jak žalovaným, tak poprvé i městským soudem (protože předtím se soud nemohl k věci vyjádřit z důvodu chybějících závěrů), nezpůsobuje to nepřípustnost kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Teprve teď má totiž stěžovatel možnost poprvé polemizovat i s konkrétními závěry žalovaného a následně městského soudu.

[15] NSS dále posoudil důvodnost kasační stížnosti; v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. tak mohl učinit pouze v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, tj. míře obecnosti námitky odpovídá také míra obecnosti právního posouzení. Neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Ze základních podmínek ochrany zjištěných živočichů udělily příslušné orgány výjimky podle § 52 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to jak pro ještěrku obecnou a slepýše křehkého, tak i pro pět druhů čmeláků, jak to uvádí žalovaný i osoba zúčastněná na řízení a jak ostatně vyplývá i ze správního spisu. Městský soud ze spisu zjistil totéž a stěžovatel to nijak relevantně nevyvrátil, pouze opakovaně trvá na svém a tvrdí, že se žádné řízení o výjimce nekonalo, a to i přesto, že ze spisu vyplývá, že byl v obou případech účastníkem řízení. Skutečnost, že stěžovatel není ochoten tento fakt akceptovat, nemůže mít vliv na závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí v této části.

[18] Ve spisu je založeno i biologické hodnocení doc. J. F. z května 2005 (z něj pak vycházel i závěr zjišťovacího řízení ze dne 16. 11. 2007). V tomto dokumentu se zpracovatel zabýval značným množstvím druhů, o jejichž výskytu v okolí stolové hory Vidoule nalezl zmínku v odborné literatuře. Ke každému z druhů pak uvedl, zda je možný či pravděpodobný jejich výskyt přímo na pozemcích určených pro stavbu (*některé odborné*

pokračování

podklady se totiž věnovaly květeně a zvířeně na území přírodního parku Vidoule, jehož nejsou stavební pozemky součástí - pouze s ním sousedí), a pokud ano, zda je třeba v souvislosti se stavbou přijímat zvláštní opatření. O ptácích a motýlech zpracovatel uzavřel, že nejsou na toto stanoviště vázáni a v případě potřeby je změní; stavba tedy nebude mít na jejich populaci žádný vliv. Stejně tak veverky zde trvale nežijí, pouze se zde náhodně vyskytují při hledání potravy a své zvyky přizpůsobí novým podmínkám. Na tato konkrétní odborná zjištění stěžovatel nijak nereaguje, a proto odpovědí na jeho námitky nemůže být nic jiného než opětovné předložení faktů.

[19] Důvodná není ani námitka poukazující na chybějící závazný podklad orgánů státní správy lesů o tom, že daná stavba může být umístěna od kraje lesa v menší vzdálenosti než 50 metrů. Jak správně uvádí městský soud, je sice nutno uznat, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně (ne úplně přesně) odkazoval pouze na rozhodnutí ze dne 16. 6. 1997, ale ze správního spisu vyplývá, že toto rozhodnutí bylo dále rozšířeno dodatkem stanoviska ze dne 12. 5. 2005. Toto pochybení proto soud nepovažoval za natolik intenzivní, aby mohlo samo o sobě způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Tvrzení stěžovatele, že rozhodnutí ze dne 16. 6. 1997 bylo vydáno pro jiného investora, nepovažoval soud za relevantní, neboť správní rozhodnutí není nijak omezeno na konkrétní osobu, pouze posuzuje umístění určité stavby a upravuje příslušná práva a povinnosti.

[20] S uvedenými závěry městského soudu se NSS rovněž ztotožňuje a opakuje, že neústupné odmítání prokazatelně doložených podkladů, z nichž stavební úřad vycházel, není důvodem, který způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Pokud stěžovatel tvrdí, že podkladem pro dodatek stanoviska ze 12. 5. 2005 nemůže být stanovisko ze dne 16. 6. 1997, neboť bylo vydáno pro jiný subjekt a jinou stavbu, je nutno stěžovatele upozornit, že stavba byla umístěna rozhodnutím ze dne 18. 4. 1984, které ve své změněné podobě stále platí, což umožňuje § 41 tehdy účinného stavebního zákona (zákon č. 50/1976 Sb.). Stejně tak rozhodnutí o souhlasu s umístěním stavby v menší vzdálenosti od okraje lesa tedy zůstalo v platnosti i ve vztahu ke stavbě vymezené v rozhodnutí ze dne 18. 4. 1984, a bylo jej pouze potřeba změnit ve vztahu ke změněné stavbě.

[21] V námitce nedostatečnosti studie dopravní zátěže stěžovatel nijak blíže netvrdí (natož aby prokazoval), že studie dopravní zátěže z roku 2007, která byla podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, resp. žalovaného, je nesprávná a v kterých částech, ani nenabízí vlastní výpočty dopravní zatíženosti, které by byly s to studii zpochybnit. K otázce její zastaralosti NSS uvádí, že městský soud byl při posuzování věci vázán ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. musel vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (12. 4. 2013). Proto městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku také uvedl, že pokud stěžovatel odkazuje na původní podmínky umístění stavby, které byly později změněny novými rozhodnutími, nelze již těmito podmínkami argumentovat.

[22] NSS souhlasí i s tímto závěrem městského soudu. Studii z roku 2007 zpracoval Ústav dopravního inženýrství tři čtvrtě roku před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu a vzal v úvahu i budoucí výstavbu v ulici Na Pomezí; nelze tedy tvrdit (což stěžovatel činí již

od odvolání v roce 2008), že studie je zastaralá. Podle původního rozhodnutí z roku 1984 byla výstavba umisťovaných domů vázána na rekonstrukci ulice Na Pomezí; podle změněného rozhodnutí budou domy obsluhovány ze severu s návazností na ulici Plzeňskou a s dopravou po ulici Na Pomezí se nepočítá. (I ze závěru zjišťovacího řízení ze dne 16. 11. 2007 plyne, že přebudování jižní části ulice Na Pomezí do dostatečně kapacitní komunikace by bylo velmi nákladné a znamenalo by to velký zásah do okolního prostředí.) V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zmínka o tom, že se výhledově v území počítá i s dopravním využitím ulice Na Pomezí a že se projednává dokumentace pro územní řízení na stavbu obnovení komunikačního propojení Košíř a Jinonic. Stěžovatelovy obavy z budoucího výraznějšího dopravního zatížení ulice Na Pomezí by tak mohly být namístě; to je však třeba namítat v územním řízení týkajícím se právě zmíněné stavby silnice, nikoli v řízení tomto.

[23] Lze uzavřít, že městský soud se stěžovatelovými námitkami zabýval přezkoumatelně a srozumitelně. Jeho závěry mají oporu ve skutkovém stavu zachyceném ve správním spisu a v zákoně a NSS se s těmito závěry ztotožnil.

V. Závěr a náklady řízení

[24] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou dle § 110 odst. 1 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 za použití § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu